

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 283. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818\\_335A\\_1-txt-shoot-idm9140/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm9140/facsimile.pdf) (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dengang regierede der en Kong Alf paa Hedemarken, og en Kong Bjorn i Bigen, som havde hver sin navnkundige Son: Alf havde Asmund, og Bjorn Asvid. Nu hændte det sig engang, da Asmund var ude paa Jagt, og havde ikke Lykken med sig, at han, enten i det han fulgte med Mynderne, eller gik med Garnet, blev stilt fra de andre Skytter, og da imidlertid Vorket faldt paa, foer han vild paa en affides Fodstie, vankede om paa store Bakker og Bjerge, mistede sin Hest, fik sine Klæder revet i Pjalter, og maatte opholde Livet med Padderhatte og Svampe. Omfider var han dog saa heldig at træffe paa Kong Bjorns Hovdingsgaard, og der blev han snart saa indtaget i Kongens Son, at de spoor hinanden evigt Venstabs og Stalbroderstabs, og det med det forferdelige Bøfte, at hvem af dem der overlevede den anden, skulde lade sig begrave med ham. Dette Bøfte, som viser, hvor indtagne disse hovedheede Ungerfænde var i hinandens Selskab, kom ogsaa virkelig til at gaae i Opfyldelse, thi Asvid døde, og da man jordede ham med Hest og Hund i en Hule, lod Asmund, for ikke at bryde sin Sed, sig levende begrave med ham, men tog dog Mad med sig, for at opholde Livet.

Medens alt dette gik for sig, udbød Frode Beting af alle de Kongeriger, som vare ham underdanige, og gik med en stor Drog-Flaade til Norge, og der skulde Landsharen under Erik's Ansettel møde ham. Det gik da her som sedvanligt, at Begierligheden næres vel men mættes ei af Rigdom, thi at jo mere Frode fik, desmere vilde han have, det seer man godt, da end ikke saa øde og barst et Land, som Norge er, kunde være i Fred for ham.

Dengang nu Erik drog over Dplandet, skødte han paa Asvids Gravhøi, som Svenstjerne strax saldt over, med Hakke og Spade, i Haab om at finde Guld og gode Sager, men snart opdagede de, at Grav-Kam-

